

Puccini viimase pildi järgi

Meie teatripublikut on alati kütkestanud Giacomo Puccini ooperi „Boheem“ helid. Meie oleme tajunud Puccini helides osakese sellest suurest armastusest ja valust, sellest rõõmust ja kurbusest, millega on hingestatud see kunstnike elu kajastuv ooper. Poleks huvituse ta heita pilk suure helilooja Puccini elusse ja tema surematusse meisterteesse „Boheem“.

Puccini ja ta „Boheem“

Pärast Verdit oli Puccini kahtlemata itaalia tähtsaim helilooja.

Ta pärines väga musikaalsest perekonnast Luccas, kus juba ta vana-vanaisa tegeles kirikumuusikajuhina. Sündinud 22. detsembril 1858. a., sai ta oma esimese muusikalise õpetuse isalt. Isa soovis, et pojast saaks kirikuorganist, nagu ta oli ise. Võib-olla oleks Puccini selleks saanud, kui ta noorukina, tundmatust igatsusest aetuna, ühel päeval jala Luccast Pisasse poleks rännanud, et seal Verdi ooperit „Aida“ kuulata, mille etendus jättis talle sügava mulje. Ta vaimustus ooperist oli niivõrd suur ja loomulik, et ta kirjutas vaimulikke palasid mängides tahtmata põimis nende hulka kuulnud ooperi meloodiaid, mis tal aina mõlkusid meeles.

Vanemaks saanud, astus Puccini Milaano konservatooriumi, kus õppis Bazini ja Ponchielli juures. Tol ajal tavatseti kõnelda Puccinist kui ühest lootustäratavast heliloojast. See oli ka tõsi, sest õieti Milaanos alustas ta oma esimesi, suuremaid komponeeringuid. Mainitud helilooja loomejärgule, kus tunnetus ja väljenduslaad oli tugevasti

romantika-vaarjundist mõjustatud, ja miljal tema esimesed ooperid „Le Villi“ (1884), „Edgar“ (1889) ja „Manon Lescaut“ (1893) olid Puccinile juba kuuluse toonud, järgnes 1896. a. „Boheem“.

Puccini isikliku eluga lähemalt tutvudes, võib leida selles ooperis nii mõnegi motiivi, nii mõnegi kuju, mis on aidanud kaasa ooperi kujunemisele.

November 1895. a. On juba hilja Suur tuba, kus ühel pool hämaruses seisab pianino, mille ees istub Puccini, mustseerides endamisi, teisel pool salkkond lärmitsevaid sõpru kaardilauas. Vahetevahel käib mõni sõpradest väljas, et muretseda vajalikke toiduaineid. Veinipudelid täiendavad boheemlikku miljööd. Keegi seltskonnast ei pane tähele, mida Puccini mängib. Ka Puccini ei hooli oma sõpradest. Kuid aeg-ajalt kuuldub klaveri juurest tasaseid hüüatusi: „Ei, nii see ei lähe! B-moll... nii on õigus! Rohkem tõsidust! — „Mida ütles arst? — Ta tuleb pea“, ümiseb oma töösse süvenenud meistri. Korraga kajab Puccini suust kaardimängu katkestav hüüatus: „Rahu, sõbrad! Ooper on valmis.“ Kõik viskavad kaardid lauale ja kogunevad klaveri ümber. Asjavalminud stseenid kantakse ette üldiseks arvustamiseks. Puccini laulab oma sõpradele ette ooperi lõpustseeni. Mimi rahulikku surma saatev muusika on nii haarav, et Puccini nutab, samuti ka ta sõbrad. Nad on vaimustatud, sest

Õhtuleht 8. XII 44. 47?